

LINDA KOKAREVIČA

***

paturi vēl mirkli manas domas
    es vēlos ieskriet ziedu pļavā
        un skābo medu ieelpot
paturi vēl mirkli manus vārdus
    vēlos iebrist klusuma upē
        ūdeni neviļņojot
paturi vēl ja spēj
    man zvaigžņu takas jāizstaigā
        mākoņi debesīs jāsabīda
vēl bitei spārnus vēlos aplūkot
    un sniegpārslai
        savu sāpi izstāstīt
līdz mirklim
    kad nespēsi vairs

***

iebrien un pastaigā
zaigojošā pļavā
    dūmaka ceļas
        un par vīteriem kļūst
iebrien un pastaigā
jūrā zaļā
    izbadējies planktons
        nokož sapņus
iebrien sevī un nobīsties
no tukšā plašuma
    aizkauc garām vēji
tikai nebrien es lūdzu
    nebrien
        dvēselē manā

***

tu elpo tik klusi
man bail pieskarties
kā tauriņa spārni cilājas
tavas krūtis
man bail pat pakustēties
tu guli pļavā un zaļums sasaucas
ar tavām rokām
bet es savā tuksnesī
pēc lietus ilgojos

***

tik smaržīgi ir tie rīti
kad pamostos blakus
tavām acīm
rudzupuķes zied aizgūtnēm
tavām rokām
kalni noliecas sveicinot
tavām lūpām
irbe uzadījusi vārdus
taviem matiem
es vēlreiz pieskaros
un aizmiegu

***

man reibst tavi skati
un iekāre tālumā dūc
priekšnojautas mostas
un acis izslauka
mīļotais
ļauj tevi ieelpot
esmu taču tepat
aiz tuksneša
tikai pasniedz rokas
es iekāpšu
tavās plaukstās
kaila un kārdinoša
es būšu
vasara tava

***

mīļais

man naktīs bail palikt vienai
svešas domas un vēlmes
ap palodzi taustās

mīļais

man naktīs sāk kļūt baisi
apmaldās kovārņi un logos sitas
vecas zvaigznes raugās
tukšumā
tevi meklē

mīļais

manas naktis
pārstāj būt par naktīm

pažūžo vēl reizīti
dziesmiņu par mums

***

tik klusi un mirdzoši
mēness staru glāsts
iemidzina mani
lai no rīta atkal būtu par sāpi

***

cik smieklīgi gausi
brīžiem rit laiks
kad tu aiz vārtiņiem jau esi
es neraudāšu
es būšu vēl vienu nieka mirkli
par vārtiņiem

ASARA

Dzidra asara norit pār manu vaigu... Tā - par izsalkušo bērnu, kas gulēja zem tilta. Tā - par dūju, kas salauza spārnu. Tā - par māti, kuras dēls neatgriezās. Viena dzidra asara norit man pār vaigu un iekrīt klēpī. Tā - par ziedu, kas novīta, par bērnu, kas nepiedzima, par sāpi, kas iesāpēja. Vēl viena asara – par nodzisušo zvaigzni un par kritušo karavīru kaujas laukā. Un vēl viena asara - par nocirsto koku, kurš raud tepat pie parka stūra. Vaigi man mikli no asarām.

Tu man pateici siltu vārdu. Un nu pār manu vaigu nolīst viens smaids.

ČUKSTS

Čuksti uzmodināja tumšzilo jūru. Čuksti uzmodināja pilsētu. Tie klusām zagās cauri tukšajām ielām. Kāds mazs mīļš čuksts ierāpās manā gultā pasildīties. Noguris un nosalis tas drebinājās pie manām kājām.

Ar spalgu troksni nakti iztraucēja nemiers un mans čuksts kā nebijis izgaisa. Noskumusi izgāju ielās un meklēju savu čukstu. Starp skajiem, netīriem, piedauzīgiem, smieklīgiem, klibiem un nesaprotamiem čukstiem es meklēju savējo – kristālskaidro, tīro, nevainīgo, un sirdi sildošo. Ielās to neatradu.

Meklēju mežā – pirmatnīgā un neskartā. Te valdīja dabas čuksti – klusi, piesardzīgi un noslēpumaini.

Vīlusies atgriezies mājās. Tu mani jau gaidīji ar karstu tēju un maigu pieskārienu. Un tad, nakts klusumā un dziļumā, no jauna dzima mans mazais bet dzidrais čuksts: “Mīlu...”